

JAG KUNDE LIKA GÄRNA BLÅST SKALLEN AV MIG

VID 28

RAM TILL 25-ÅRS ÅLDERN var det fest varje fredag och lördag. Det fanns alltid någon som hade förfest. Allt som krävdes var ett inte alltför skamfilat rykte som innepissare eller fyllesvin så var man välkommen. Om man inte kände lägenhets/husinnehavaren så bra var av mindre betydelse. En kompis kompis före detta tjej hade fest.

Inget mer behövdes. Helgerna var något att se fram emot med hopp om att det inte skulle arta sig som vilken djävla surmulen tisdag som helst. Då var det dags att ta fram livslusten ur garderoben. Klä sig i det ärliga leendets kostym och dra på sig de äventyrsbejakande galoscherna.

Nu, några år senare, när en slags kompisdiaspora uppstått - flickvänner som det måste tas hänsyn till (förvisso inget försumbart skäl), familjeliv som beaktas och arbeten som kräver flytt från hemstaden och bort från det gamla solida gänget - är det inte längre lika glädjefyllt att somna på torsdagen och inse att fredagen snart är kommen. The Cures

Friday I'm in Love har inte längre den dragningskraft och påverkan på festarhumöret den en gång hade. Att öppna fredagens första öl till Robert Smiths stämma när jag står på

dass och självbedrägligt kammar till kalufsen inger vemod snarare än tillförsikt om en kväll med glädjehop i dekadensens strålgång. Det är nu en dystopisk påminnelse om att sakerna inte alltid förändras till det bättre och att det inte finns positiva saker i alla förändringar bara man nagelfar dem tillräckligt noggrant. De som resolut hävdar optimismens tillämpbara praxis i alla möjliga situationer borde få vakna upp en ångestdrabbad bakfyllesöndag med arslet spräckt av Rocco Siffredis saltade falukorvsballe.

"De som resolut hävdar optimismens tillämpbara praxis i alla möjliga situationer borde få vakna upp en ångestdrabbad bakfyllesöndag med arslet spräckt av Rocco Siffredis saltade falukorvsballe"

Är detta bara en snart 30-åringens svårighet att acceptera att livet inte är 20-åringens oupphörliga festande helt utan förpliktelser, ansvar, framförhållande och totala respektlöshet inför morgondagens uppvaknande till verkligheten? Kanske. T o m mycket troligt. Men, filosofernas eviga fråga om livets mening har jag reducerat till ett mycket simpelt svar: att ha kul - vad det än månne vara för dig. Att skjuta små

söta fåglar med luftgevär; stå på din balkong på åttonde våningen och kasta vattenbatterier på den ständigt gnällande Hyresgästföreningsanslutna granntanten; sätta på 19-åriga intet ont anande bimbos; skriva provocerande insändare i landets tidningar för att uppröra mustaschprydda feministslynor - vad som helst för att "fördriva tidens förfärliga ok" och behaga dina personliga preferenser.

När jag var ung och ambitiös och studerade, det var visserligen inte så väldigt länge sedan jag hade tankar på en diger utbildning och följande karriär - ansåg jag alltid att det bästa/värsta sättet att ta död på lusten att lära sig något var att inrätta sig i vårt utbildningssystem, vare sig det var i formen av loserschool (Komvux), högskola eller universitet. Densamma uppfattningen har jag om den förödande livsförnekande uppfattningen om ansvar och "vuxet" påtvingat engagemang. Du antas uppföra dig på ett visst sätt när du uppnått 30- och 40-årsåldern. Är din världsvana inte konformistiskt anpassad är du inte lämpad att delta i det homogent avslutna samhället. En slags allmänt spridd massillusion om respektabilitet och gentlemannamåner kväver mitt framtida hopp om ett liv som inte bara består av ångest, ruelse och en säker viloplats bland tidigare generationers släktingar som var hämmade av sin tids etiska regler - måttfullhet, religiös eftertänksamhet och pöbelns eventuella fördömanden som man till varje pris ville undvika.

Jag vill ha tillbaka festerna. Jag vill ha tillbaka garvet som ekar i gryningen när jag vaknar i en buske och minns att gårdagen slutade på en parkbänk med en flaska Smirnoff i ena handen, en halvrokt Marlboro Light i andra och en söt bimbo som sög en slapp fylletask samtidigt som garvande skrälare strosade förbi hem till sina vattenhål där efterfesterna ljöd långt in på mornarna. Jag vill ha tillbaka den rovdjursliknande hungern efter äventyr, upplevelser och den äkta känslan av att verkligen finnas. En levnad jag med stolthet kan säga var värt besväret. Jag vill ha tillbaka allt det sant livsbejakande, den starka viljan efter de händelser som utgör ett i mitt tycke händelserikt - underhållande! - liv. På min dödsbädd vill jag inte att mina sista ord skall vara "Jag kunde lika gärna blåst skallen av mig vid 28".

Kort sagt: Jag vill inte ruttna i en kista där maskarna mumsar på en kropp fylld av Zolof, Xanor, Buspar, Stilnoct och resterna av destillerat öl - de kemikalier jag behövt för att utstå de obarmhärtiga traditionsåtaganden som påtvingats den individ som inte ville passa in, bara passa på.

Skrivet under 2004 för Carpen Webzine

minadress@gmail.com